

„Sem a gyerek, sem a szeretet nem takarékettkönyv módjára működik.

Amit adok, azt jó szívvel és viszonzási igény nélkül kell adnom.”

(Lux Elvira)

Hajrá Ádám!

Két évvel ezelőtt történt, hogy felkereste Munkácsy úti Óvodánkat egy család. Nem is lenne ebben semmi rendkívüli, hiszen számtalan gyermek járt már hozzánk, akiknek családjával kapcsolatban álltunk. Ám ez a történet más. A szülők reménykedve érdeklődtek – gyermekük felvételt nyerhet – e ebbe a közösségbe. Nem a helyhiány, vagy a körzethatárok miatt aggódtak. Aggodalmuknak egészen más oka volt – kisluk Ádám. Ádám nem tud focizni, futni, de még járni sem. Elmondták, hogy bár már 5 éves, még mindig bölcsődés. Mivel Ádám ép értelmű, szeretnék, ha vele egykorú, egészséges gyermekközösségbe járna. Természetesen az óvoda közelsége is segítség lenne a család számára. A szülők érvelésére, kérésére nem mondhattunk mást, csak azt, hogy segítünk.

Elkezdődött a hivatalos intézkedés, engedélyeztetés, a fogadás feltételrendszerének vizsgálata. Sikerült! Ádám 2009. szeptember 01-én felvételt nyert óvodánkba. Az öröm mellett lassan olyan kérdések merültek fel melyek a sikeres megvalósulás miatt aggodalommal töltötték el minket. Első kérdés az volt, hogy melyik csoportba kerüljön. Bár koránál fogva nagycsoportos lehetett volna, de késői beövodáztatását figyelembe kellett vennünk .A legkisebbekhez sem kerülhetett, hiszen ott a beszoktatás nehézségei miatt nem lett volna optimális a fogadóközösség. Így került hozzánk, Margarétásokhoz. Érkezését sokféle előkészület

előzte meg. Meghitt és őszinte, de praktikus beszélgetés a szülők, a konduktor az óvodapedagógusok és dajkák részvételével. Apró részletességgel tájékoztunk a mindennapok- mások számára egyszerű és természetes dolgairól- étkezés, tisztálkodás, WC használat, öltözködés terén – mennyire önálló, miben igényel segítséget, milyen segédeszközök szükségesek a mozgatásához. A szülők bizalmukkal tiszteltek meg bennünket, mi pedig megígértük, hogy minden szeretetünkkel és igyekezetünkkel fogunk Ádámnak segíteni. Szakember kollegánk, Bazsonyiné Benedek Beáta, pedig felajánlotta szakmai és emberi támogatását. Ezen ismeretek birtokában alakítottuk át környezetünket, ami számára a legmegfelelőbb.

Figyelembe vettük a mosdó, az öltöző legoptimálisabb használhatóságát, átgondoltuk a csoportszoba berendezéseinek elhelyezését. Tájékoztattuk a csoportba járó gyermekek szüleit, és kértük a családok segítségét. Rendkívül jó érzés volt, ahogyan a szülők közössége mellénk állt. Akkor sem, és azóta sem hangzott el még egyetlen egy kétkedő megjegyzés sem azzal kapcsolatban, hogy helyesen

döntöttünk-e, amikor befogadtuk Ádámot. Volt még egy utolsó feladatunk: felkészíteni a gyermekeket az új kisfiú fogadására. Látni kellett volna az apró gyermekarcokat! Hihetetlen, hogy már ismeretlenül is az aggódó szeretet sugárzott róluk.

Büszkék voltak, hiszen a felnőttek rájuk bízták a még náluknál is több segítségre szoruló társukat. Készültek a feladatra. Otthon is beszélgettek arról, miként kell majd viselkedniük vele szemben. Aztán eljött a nagy nap!

Az első találkozás napja. Eltűnt az aggódó nyugtalanság a gyermekből. Hiszen ez az Ádám kedves, mosolyog, vicces, lehet vele beszélgetni, autózni, játszani! Helyre állt a rend! Ahogyan csak egy gyermek tud természetesnek venni, és elfogadni dolgokat, úgy a maga valójában, ahogy van. Eltűnt a sajnálkozás, a szánalom, csak maradt, hogy ő ilyen, és kész!

az

Akkor 28- an voltunk! Tele volt a csoportszoba gyerekekkel, közöttük kúszva közlekedett Ádám. Azt a tapintatot, azt az odafigyelést, segítőkészséget, amit a gyermekek felé közvetítettek, a felnőttek is megirigyelhették volna. A játékokat a kezébe adták, olvastak neki könyvből, segítettek orrot fújni, terítették neki, kenyeret kentek, inni töltöttek a

poharába, megtörölték a száját. Már úgy kellett rájuk, szólni ,hogy, amit az Ádám egyedül meg tud csinálni, ne tegyék meg helyette. Persze az, hogy minden ilyen jól sikerült magán Ádámon is múlt. Barátságos természete, jó kedve, természetes viselkedése, megfelelő önértékelése legalább olyan fontos. Teljes értékű Margarétás lett! Amikor csak tehetjük vittük magunkkal mindenhová: autószerelő műhelybe, játszótérre, Erdei Óvodába, Állatkertbe. Olyan őszinte és mély barátságok születtek közte és a gyermekek között, hogy elsők között hívták szülinapi ünnepekre, amiért köszönet a szülőknek

és
és

az

elismerik a „tudását” mind emellett szorítanak neki, hogy erősödjön, és biztosak benne, hogy egyszer velük fog fogócskázni. Fejlesztő szakembereink sokszor közöttünk foglalkoztak vele. A gyermekek, pedig szurkoltak neki. Sosem felejtem el, mikor először húzta maga alá lábait és mászni kezdett. Maguktól kiabálták a

gyerekek: HAJRÁ ÁDÁM! HAJRÁ ÁDÁM! Ó, pedig megtáltosodott. Leküzdve a fájdalmat csak mászott és mászott. Hát így lopakodott be észrevétlenül közénk a csoda!

Az eltelt 1, 5 év alatt nem csak Ádám fejlődött, de körülötte valamennyien – gyerekek és felnőttek egyaránt.

„Amit a cél elérésével kapunk, közel sem olyan fontos, mint amivé válunk, amíg ezt elérjük”

(Zig Zigler)

Ádám most nagydologra készül – műtét várja, aminek köszönhetően valóra válhat, legtitkosabb vágya-
JÁRHAT! Mi melletted leszünk!

HAJRÁ ÁDÁM!

Pintér Istvánné óvodapedagógus

Munkácsy úti Óvoda